

Kommittédirektiv

Stärkt barnrättsperspektiv i LVU och en översyn av grunderna för vård
Beslut vid regeringssammanträde den 30 november 2023

Sammanfattning

En särskild utredare ska föreslå åtgärder i syfte att stärka barnrättsperspektivet vid vård enligt lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga, förkortad LVU. I uppdraget ingår att se över grunderna för vård enligt LVU och att lämna förslag för att stärka skyddet och rätts säkerheten i samband med umgängessituationer och vårdens upphörande. I uppdraget ingår också att se över förbättringar av möjligheterna att besluta om och verkställa omhändertaganden samt att se över behovet av ökad sakkunskap i ärenden och mål enligt LVU.

Utredaren ska bl.a.

- analysera och ta ställning till om rekvisitet annat socialt nedbrytande beteende ska ändras för att inkludera fler beteenden eller om det ska införas fler rekvisit för att tydligare skilja mellan riskbeteenden av olika karaktär,
- analysera och ta ställning till behovet av att utöka möjligheterna att omhänderta barn och unga som växer upp i hem med hedersrelaterat förtryck eller hem med en nära koppling till organiserad brottslighet eller annan allvarlig kriminalitet och oavsett ställningstagande lämna förslag i denna fråga,
- analysera och ta ställning till behovet av ökad sakkunskap i ärenden och mål om vård enligt LVU,

- analysera förutsättningarna för obligatoriska drogtestar för vårdnadshavare och föräldrar vid umgänge och vårdens upphörande och oavsett ställningstagande lämna förslag på en sådan reglering,
- bedöma om fler åtgärder behövs för att förbättra socialnämndens förutsättningar att göra bedömningar som säkerställer barns trygghet och säkerhet vid umgänge och vårdens upphörande, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Uppdraget ska redovisas senast den 28 augusti 2025.

Barnets rättigheter behöver få tydligare genomslag i tvångsvårdslagstiftningen för barn och unga

Principen om barnets bästa kommer till uttryck i 1 § femte stycket LVU där det anges att vid beslut enligt lagen ska vad som är bäst för den unge vara avgörande. Det följer också av artikel 3 i FN:s konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen) att vid alla åtgärder som rör barn ska i första hand beaktas vad som bedöms vara barnets bästa.

Barns rättigheter och trygghet är ett prioriterat område för regeringen. Barn som rättighetsbärare och deras rätt till skydd och vård behöver värnas. Det gäller i synnerhet de barn och unga som vårdas enligt LVU. Även om principen om barnets bästa regleras i den inledande bestämmelsen i LVU behöver det säkerställas att principen tillgodoses i praktiken, särskilt vid prövningen av umgänge och vid vårdens upphörande. Det är enligt regeringen angeläget att barnets rättigheter får tydligare genomslag i tvångsvårdslagstiftningen för barn och unga.

Flera lagändringar i syfte att stärka principen om barnets bästa har under de senaste åren genomförts i LVU och socialtjänstlagen (2001:453), förkortad SoL. I mars 2021 trädde nya bestämmelser i LVU och SoL om bl.a. regelbundna överväganden av vårdnadsöverflyttning och särskilda lämplighetskrav för offentliga biträden i kraft (prop. 2020/21:35, bet. 2020/21:SoU5, rskr. 2020/21:128) och i juli 2022 trädde nya bestämmelser om bl.a. barnets bästa när vård enligt LVU upphör i kraft (prop. 2021/22:178, bet. 2021/22:SoU33, rskr. 2021/22:322).

I Regeringskansliet bereds även förslagen i betänkandet Barns och ungas rätt vid tvångsvård – Förslag till ny LVU (SOU 2015:71) och förslagen i promemorian Barnets bästa vid fortsatt vård enligt LVU (S2022/04724).

Flera utredningar som på olika sätt berör barn och unga i samhällets vård har därutöver lämnat förslag på förbättringar för placerade barn och unga. Det pågår också utredningsuppdrag som ännu inte är slutförda, bl.a. i Utredningen om öppna insatser utan samtycke till vårdnadshavare och fler tidiga insatser till barn och unga (S 2022:D).

Även med beaktande av de åtgärder som vidtagits hittills och det arbete som fortfarande pågår är regeringens uppfattning att det fortfarande finns viktiga aspekter som behöver belysas när det gäller tvångsvårdslagstiftningen för barn och unga. Regeringen ser därför behov av att utreda skarpare och tydligare lagstiftning i fråga om umgänge och vårdens upphörande för att ytterligare stärka principen om barnets bästa. Regeringen ser även behov av att stärka utsatta barns och ungas möjligheter att få den vård de behöver. Av det skälet behöver bl.a. grunderna för vård enligt LVU ses över så att de svarar mot de beteenden och normer som finns i dagens samhälle.

Uppdraget att säkerställa att barn och unga får den vård de behöver

En översyn av grunderna för vård enligt LVU

Ett beslut om vård enligt LVU är en mycket ingripande, men ibland nödvändig, åtgärd för att säkerställa att barn och unga får det skydd och stöd de behöver när vård på frivillig väg inte är möjlig att genomföra.

I 3 § LVU anges förutsättningarna för att bereda den unge vård på grund av eget beteende. Enligt bestämmelsen krävs det att den unge utsätter sin hälsa eller utveckling för en påtaglig risk att skadas genom missbruk av beroende-framkallande medel, brottslig verksamhet eller något annat socialt nedbrytande beteende.

Med annat socialt nedbrytande beteende menas enligt förarbetena att den unges beteende avviker från samhällets grundläggande normer. I förarbetena uttalas att annat socialt nedbrytande beteende kan vara att den unge begår något eller några enstaka allvarliga brott utan att man för den skull kan tala om brottslig verksamhet, att den unge vistas – annat än tillfälligt – i en så kallad knarkarkvart eller någon annan missbruksmiljö eller att den unge prostituerar sig eller uppträder på en sexklubb (prop. 1989/90:28 s. 109). Högsta förvaltningsdomstolen har i en dom funnit att uppräknningen i förarbetena av vilka fall som utgör socialt nedbrytande beteende inte är uttömmande (RÅ 2000 ref. 33).

Begreppet annat socialt nedbrytande beteende är det vagaste av de tre beteenderekvisiten. Den generella utformningen gör det förvisso möjligt att inkludera nya sociala problem, men kan också leda till tillämpningsproblem. Förarbetena ger förhållandevis knapphändig vägledning, särskilt i fråga om andra skadliga och självdestruktiva beteenden än missbruk eller kriminalitet. Även om begreppets tillämpningsområde både utvidgats och förtydligats i praxis kvarstår otydligheter och gränsdragningsproblem.

Det gäller bl.a. hur socialt nedbrytande beteende ska bedömas i relation till barn och unga med både en social problematik och en psykiatrisk problematik, såsom neuropsykiatriska funktionsnedsättningar, självskadebeteenden och ätstörningar. Högsta förvaltningsdomstolen har slagit fast att ett beteende som närmast kan betraktas som symptom på en psykisk störning inte utgör ett sådant socialt nedbrytande beteende som avses i 3 § LVU (RÅ 2010 ref. 24). En psykiatrisk grundproblematik eller vård enligt lagen (1991:1128) om psykiatrisk tvångsvård utgör inget hinder mot att tillämpa LVU, men är därmed inte heller en tillräcklig förutsättning i sig.

Det handlar också om vilka typer av beteenden som faller inom tillämpningsområdet för ett socialt nedbrytande beteende. Högsta förvaltningsdomstolen har kommit fram till att misskötsel av medicinering svårligen kan anses vara socialt nedbrytande (se t.ex. HFD 2015 ref. 42). Vidare finns frågetecken kring hur man ska se på den risk som unga kan utsättas för när det gäller återvändande till miljöer där de utsatts för hedersrelaterat eller annat våld (se t.ex. HFD 2015 ref. 7).

Utredningen om tvångsvård för barn och unga lämnade i sitt slutbetänkande (SOU 2015:71) ett förslag på en modifiering av rekvisitet annat socialt nedbrytande beteende. Syftet var att markera att det är beteendet i sig, och inte orsakerna bakom, som kan utgöra grund för vård enligt 3 § LVU.

Regeringen anser dock att begreppet socialt nedbrytande beteende behöver analyseras ytterligare och med en bredare ansats än vad som tidigare gjorts. Det finns behov av att analysera vilka riskbeteenden som i dag anses falla inom eller utanför ramen för ett socialt nedbrytande beteende och om rekvisitet behöver moderniseras och utvidgas utifrån en sådan analys. Den kunskapsutveckling och de samhällsförändringar som skett sedan 2015, då Utredningen om tvångsvård för barn och unga (SOU 2015:71) lämnade sitt slutbetänkande, behöver beaktas i analysen. Det gäller t.ex. den utveckling

som skett i fråga om barn och unga som involveras och utnyttjas i kriminella nätverk. Det är också viktigt att beakta den risk unga kan utsättas för när det gäller återvändande till miljöer där de utsatts för hedersrelaterat våld.

Det finns även anledning att analysera hur förutsättningarna för vård på grund av förhållandena i hemmiljön enligt 2 § LVU svarar mot dagens behov av att skydda och stödja barn i dysfunktionella hemmiljöer. I Tidöavtalet, som är en överenskommelse mellan Sverigedemokraterna, Moderaterna, Kristdemokraterna och Liberalerna, anges att det är viktigt att vård enligt LVU används för att skydda barn och unga från utsatthet för våld, inklusive hedersrelaterat förtryck, och kriminella miljöer. Barn som växer upp i hem där det finns en nära koppling till organiserad brottslighet eller annan allvarlig kriminalitet som kan innebära påtaglig risk för barnets psykiska och fysiska hälsa eller sociala utveckling behöver kunna beredas vård med stöd av LVU.

Utredaren ska därför

- kartlägga vilka skadliga riskbeteenden som finns hos barn och unga i dag och bedöma om dessa faller inom eller utanför nuvarande tillämpningsområde för rekvisitet annat socialt nedbrytande beteende,
- analysera och ta ställning till om rekvisitet annat socialt nedbrytande beteende ska ändras för att inkludera fler beteenden eller om det ska införas fler rekvisit för att tydligare skilja mellan skadliga riskbeteenden av olika karaktär,
- analysera och ta ställning till behovet av att utöka möjligheterna att omhänderta barn som växer upp i hem med hedersrelaterat förtryck eller hem med en nära koppling till organiserad brottslighet eller annan allvarlig kriminalitet som kan innebära fara för barnets hälsa eller utveckling och oavsett ställningstagande lämna förslag i denna fråga, och
- i övrigt lämna nödvändiga författningsförslag.

Ökad sakkunskap i LVU-processen

För att öka barns och ungas möjligheter att få sina rättigheter tillgodosedda och stärka rättssäkerheten i LVU-processen har det återkommande diskuterats om det finns ett behov av ökad sakkunskap i mål som rör barn och unga. Förslag som syftar till att öka förekomsten av sakkunskap i LVU-mål har tidigare lämnats i betänkandena Omhändertagen – Samhällets ansvar för utsatta barn och unga (SOU 2000:77) och Barns och ungas rätt vid tvångs-

vård – Förslag till ny LVU (SOU 2015:71). Nyligen föreslog också Utredningen om vikten av trygghet och kontinuitet för barn i utsatta situationer i sitt slutbetänkande Tryggare hem för barn (SOU 2022:71) att domstolen i mål om vårdnad, boende och umgänge ska kunna hämta in ett sakkunnigutlåtande från en psykolog om det behövs ytterligare utredning om barnets situation.

Socialnämnden har i dag möjlighet att inom ramen för sin utredningsskyldighet konsultera sakkunniga samt i övrigt ta de kontakter som behövs för bedömningen av behovet av insatser. Vidare finns det enligt 24 § förvaltningsprocesslagen (1971:291), förkortad FPL, en möjlighet för domstolen att inhämta yttrande över frågor som kräver särskild sakkunskap. Utredningen om tvångsvård för barn och unga konstaterar dock i sitt betänkande (SOU 2015:71) att förvaltningsdomstolarna inte använder sig av möjligheten att anlita sakkunniga i någon större utsträckning i mål enligt LVU. I vissa andra måltyper, exempelvis i mål om psykiatrisk tvångsvård, är det särskilt reglerat att förvaltningsrätten, om det inte är uppenbart obehövt, ska höra lämplig sakkunnig vid den muntliga förhandlingen.

Det förslag som lämnas i betänkandet (SOU 2015:71) innebär att förvaltningsrätten vid behov ska kunna höra lämplig sakkunnig vid den muntliga förhandlingen för att barnet eller den unge ska få sitt behov av vård allsidigt belyst och korrekt bedömt, t.ex. av en expert inom barn- och ungdomspsykiatri eller barnmedicin. Enligt förslaget kan det även gälla sakkunskap i en specifik fråga som hedersrelaterat våld och förtryck.

Under remissbehandlingen möttes förslaget av kritik, bl.a. anfördes det att det i första hand måste ankomma på socialnämnden att se till att personer med särskild sakkunskap uttalar sig i ärendet, när detta anses påkallat. Vidare ifrågasattes behovet av den föreslagna bestämmelsen eftersom möjligheten att höra sakkunnig redan finns enligt 24 § FPL. Förslaget kritiserades också för att det inte på ett tydligt sätt redogörs för hur bestämmelsen ska tillämpas i praktiken och för hur domstolarna ska få kännedom om vilka sakkunniga som finns inom olika områden. Flera remissinstanser påpekade också att utredningen inte heller beräknat de ekonomiska konsekvenserna av förslaget.

Rätt använd kan ökad sakkunskap i LVU-processen bidra till att barn eller unga får den vård de har rätt till och behöver. Regeringen bedömer utifrån remissynpunkterna att frågan om sakkunskap i ärenden och mål om vård

enligt LVU behöver beläggas ur ett vidare och mer praktiskt perspektiv än vad som gjorts i tidigare utredningar. Det kan handla om ökad sakkunskap både under socialtjänstens och domstolens handläggning.

Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till behovet av ökad sakkunskap i ärenden och mål om vård enligt LVU samt till i vilka fall, av vilken typ och i vilken form sådan kunskap behövs,
- oavsett ställningstagande föreslå hur lämpliga sakkunniga ska utses, vilken kompetens de ska ha och under vilket skede av processen kunskaperna ska användas, och
- föreslå nödvändiga åtgärder och lämna nödvändiga författningsförslag.

Bättre möjligheter att besluta om och verkställa omhändertaganden

När ett barn eller en ung person är i omedelbart behov av vård enligt LVU finns en möjlighet för socialnämnden att ingripa akut och besluta om ett omedelbart omhändertagande, utan att behöva avvakta förvaltningsrättens beslut om vård.

Det är inte ovanligt att brottsutredande myndigheter har kunskap om eller får kännedom om situationer som innebär att barn eller unga bör omhändertas akut enligt LVU. I enlighet med Tidöavtalet bör därför förutsättningarna för att ge åklagare befogenhet att i vissa fall besluta om omedelbart omhändertagande enligt LVU utredas.

Ett beslut om ett omedelbart omhändertagande ska underställas förvaltningsrätten inom en vecka. I förarbetena uttalas det att beslutet ska underställas förvaltningsrätten utan dröjsmål. Tidsfristen på en vecka motiveras av att det exempelvis kan vara nödvändigt att bifoga även annan utredning som finns tillgänglig hos nämnden och att det vid helger kan vara svårt att få tag i sådan utredning. Det hänvisas också till att det vid mellankommande helger kan uppstå förseningar i postgången (prop. 1979/80:1 s. 505 och 591).

Ett beslut om ett omedelbart omhändertagande är verkställt när det skett ett faktiskt omhändertagande av barnet eller den unge (prop. 1979/80:1 s. 592).

Riksdagens ombudsmän (JO) har i ett beslut om handläggningen i samband med ett omedelbart omhändertagande uttalat att det inte finns något

utrymme för en socialnämnd att inom ramen för tidsfristen om en vecka avvakta med att underställa ett beslut om omedelbart omhändertagande till dess att beslutet är verkställt, det vill säga tills barnet eller den unge faktiskt har omhändertagits (JO 2021/22 s. 576). Av det aktuella beslutet framgår att det förekommit att socialnämnden i vissa fall avvaktat med att underställa förvaltningsrätten beslutet om omedelbart omhändertagande eftersom barn och unga i vissa fall avviker och håller sig undan efter att de fått information om att nämnden fattat ett beslut om att omedelbart omhänderta dem.

JO har även i ett beslut den 19 december 2022 (JO dnr 9081-2020) uttalat att avsikten med tidsfristen inte heller är att hantera problemet med att vårdnadshavare eventuellt avviker.

Enligt regeringens mening är det ytterst angeläget att de barn och unga som bedöms vara i behov av akut vård får den vård de behöver. I syfte att säkerställa att ett beslut om omedelbart omhändertagande faktiskt resulterar i ett omhändertagande av barnet eller den unge anser regeringen att det finns skäl att se över förutsättningarna för att inom ramen för gällande tidsfrist avvakta med underställningen av ett beslut om omedelbart omhändertagande.

Det finns även skäl att se över socialnämndens förutsättningar att inom ramen för den gällande tidsfristen verkställa ett beslut om vård enligt LVU i de fall barnet eller den unge har sin hemvist i Sverige men befinner sig utomlands. När domstolens beslut om vård enligt LVU har fått laga kraft har socialnämnden fyra veckor på sig att verkställa beslutet, annars förfaller det. Den omständigheten att barnet eller den unge befinner sig i ett annat land innebär generellt flera praktiska och administrativa svårigheter som kan påverka möjligheterna att verkställa beslutet inom tidsfristen. Det kan vara fråga om fall där socialnämnden väljer att ansöka om verkställighet av ett beslut om LVU-vård i utlandet med stöd av rådets förordning (EU) 2019/1111 av den 25 juni 2019 om behörighet, erkännande och verkställighet av avgöranden i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar, och om internationella bortföranden av barn (Bryssel II-förordningen) eller 1996 års Haagkonvention. Det händer att socialnämnden behöver återta en ansökan om verkställighet i utländsk domstol om beslutet om vård enligt LVU har hunnit förfalla innan verkställighetsprocessen i utlandet har avslutats. Regeringen ser därför ett behov av att se över om den nu gällande tidsfristen på fyra veckor är tillräcklig.

Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till om åklagare i vissa fall ska kunna besluta om omedelbart omhändertagande och oavsett ställningstagande lämna förslag i denna fråga,
- analysera och ta ställning till förutsättningarna för att inom ramen för gällande tidsfrist avvakta med att underställa förvaltningsrätten ett beslut om omedelbart omhändertagande för att säkerställa att beslutet kan verkställas,
- analysera och ta ställning till om tidsfristen på fyra veckor ska förlängas när ett beslut om vård enligt LVU för barn eller unga som befinner sig utomlands ska verkställas, och
- i övrigt lämna nödvändiga författningsförslag.

Uppdraget att stärka skyddet och rättssäkerheten i LVU vid umgänge och vårdens upphörande

Obligatoriska drogtest

I juli 2022 infördes bestämmelser som ger socialnämnden möjlighet att besluta att en vårdnadshavare eller förälder till ett barn som ges vård med stöd av 2 § LVU ska uppmanas att lämna drogtest inför umgänge och inför prövningen av om vård enligt LVU ska upphöra (prop. 2021/22:178, bet. 2021/22:SoU33, rskr. 2021/22:322).

Regleringen infördes för att ge socialnämnden verktyg för att kunna göra säkrare bedömningar i fråga om umgänge och vid vårdens upphörande. Det bedömdes även utifrån ett rättssäkerhetsperspektiv vara motiverat med en reglering som styr förfarandet och att det tydligt framgår av lagstiftningen under vilka förutsättningar som socialnämnden får uppmana en vårdnadshavare eller förälder att lämna ett drogtest (prop. 2021/22:178 s. 73 och 74). Socialnämndens beslut att uppmana en vårdnadshavare eller förälder att lämna drogtest innebär inte någon skyldighet för den enskilde att underkasta sig drogtest.

En reglering med drogtest för vårdnadshavare och föräldrar vid umgänge och vid prövning om vårdens upphörande är en inskränkning av vårdnadshavarens eller föräldrarnas rätt till respekt för sitt privat- och familjeliv. Rätten till respekt för privat- och familjeliv skyddas av artikel 8 i den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen). Enligt artikel 8.2 får en

offentlig myndighet inte inskränka åtnjutandet av denna rättighet annat än med stöd av lag och om det i ett demokratiskt samhälle är nödvändigt med hänsyn till bl.a. skydd för hälsa eller moral eller för andra personers fri- och rättigheter. En sådan inskränkning måste således ha ett legitimt syfte och vara proportionerlig.

Frågan om drogtester aktualiserar även frågor om skydd mot påtvingade kroppsliga ingrepp i 2 kap. 6 § regeringsformen, förkortad RF. Denna bestämmelse garanterar den enskilde ett skydd gentemot det allmänna mot ett påtvingat kroppsligt ingrepp. Denna grundläggande fri- och rättighet får begränsas endast genom lag och endast för att tillgodose ändamål som är godtagbara i ett demokratiskt samhälle. En begränsning får aldrig gå utöver vad som är nödvändigt eller utgöra ett hot mot den fria åsiktsbildningen såsom en av folkstyrelsens grundvalar. En begränsning får heller inte göras enbart på grund av politisk, religiös, kulturell eller annan sådan åskådning. Detta följer av 2 kap. 20 och 21 §§ RF.

För att ytterligare minska barns utsatthet, exempelvis i de fall någon form av skadligt bruk misstänks förekomma i hemmiljön, anser regeringen att det finns skäl att utreda obligatoriska drogtester vid umgänge och vårdens upphörande. Obligatoriska drogtester kan avse både att det ska vara ett obligatoriskt utredningsmedel för socialnämnden och en skyldighet för det omhändertagna barnets vårdnadshavare och föräldrar. Riksdagen har även tillkännagett för regeringen det som utskottet anför om obligatoriska drogtester inför umgänge och LVU-vårdens upphörande (bet. 2021/22:SoU33 punkt 20, rskr. 2021/22:322). I de fall det är någon form av skadligt bruk hos föräldrarna som utgör grunden för tvångsomhändertagandet bör det enligt utskottet framgå av lagen att drogtester ska vara obligatoriska för att bidra till bedömningen av huruvida omständigheterna har förändrats varaktigt och genomgripande (bet. 2021/22:SoU33 s. 35).

Utredaren ska därför

- analysera förutsättningarna för obligatoriska drogtester för vårdnadshavare och föräldrar vid umgänge och vårdens upphörande och oavsett ställningstagande lämna förslag på en sådan reglering,
- särskilt ta ställning till om en vägran att lämna drogtest ska ha samma innebörd som ett positivt testsvar, och
- i övrigt lämna nödvändiga författningsförslag.

Förutsättningar för säkrare bedömningar

Socialnämnden har enligt 14 § LVU ett ansvar för att omhändertagna barns och ungas behov av umgänge med vårdnadshavare och föräldrar tillgodoses så långt det är möjligt. Vidare har socialnämnden enligt 21 § första stycket LVU en skyldighet att besluta att vården ska upphöra, så snart LVU-vården inte längre behövs och de omständigheter som föranleder den vård som ges med stöd av 2 § LVU har förändrats på ett varaktigt och genomgripande sätt.

När ett umgänge mellan barnet eller den unge och vårdnadshavare respektive föräldrar ska planeras eller vid prövningen av om vården ska upphöra är det av stor vikt att socialnämnden har förutsättningar att göra bedömningar som försäkrar barnet eller den unge en trygg och säker miljö. Det är också av vikt att detta sker på ett rättssäkert och ändamålsenligt sätt och att det avgörande för bedömningen är vad som bedöms vara barnets bästa.

Regeringen bedömer att det även i andra situationer än vid vårdnadshavares och föräldrars skadliga bruk behövs fler verktyg för att socialnämnden ska kunna göra bedömningar som är säkrare för barnet när det gäller umgänge och vårdens upphörande. JO efterlyser även i sitt remissvar över promemorian Barnets bästa när vård enligt LVU upphör (Ds 2021:7) ett större grepp om frågan om vad som krävs för att principen om barnets bästa ska få genomslag i umgängessituationer och vid vårdens upphörande. JO uttalar att det vore önskvärt att möjliga åtgärder övervägs också i de fall omsorgsbristen beror på annat än att vårdnadshavaren har problem med missbruk (S2021/02397).

En bredare översyn av socialnämndens förutsättningar att göra säkra bedömningar för umgänge och vid prövning av vårdens upphörande bör därför göras. Detta är särskilt angeläget vid för barnet riskfyllda situationer på grund av exempelvis psykisk ohälsa, hedersproblematik eller en historik av olika former av våld inom familjen.

Utredaren ska därför

- kartlägga och analysera socialnämndens förutsättningar att göra bedömningar som säkerställer barns trygghet och säkerhet vid umgänge och vårdens upphörande,

- vid behov föreslå åtgärder för att socialnämnden ska få bättre förutsättningar att göra sådana bedömningar, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Överklagande av beslut om umgängesbegränsning

I de fall det inte är möjligt att på frivillig väg komma överens om barnets umgänge med vårdnadshavare eller föräldrar med fastställd umgängesrätt har socialnämnden, enligt 14 § andra stycket 1 LVU, rätt att ensidigt bestämma hur umgänget ska utövas under vårdtiden. Socialnämnden får dock inte utan starka skäl besluta om inskränkningar i umgänget mellan ett barn och barnets föräldrar. Bestämmelsen om umgängesbegränsning ska tillämpas restriktivt (prop. 1979/80:1 s. 602). Ett beslut i fråga om umgänge enligt 14 § LVU är överklagbart enligt 41 § LVU. Barn över 15 år är enligt 36 § LVU processbehöriga och kan därmed överklaga beslutet liksom vårdnadshavare och föräldrar med fastställd umgängesrätt.

Om socialnämnden bedömer att det är nödvändigt, kan ett umgänge med andra personer än vårdnadshavare och föräldrar med fastställd umgängesrätt också begränsas. Det sker då med stöd av socialnämndens allmänna befogenhet att besluta om barnets eller den unges personliga förhållanden under vårdtiden enligt 11 § fjärde stycket LVU. En sådan begränsning av umgänget kan t.ex. riktas mot en förälder som varken är vårdnadshavare eller har fastställd umgängesrätt, syskon, mor- och farföräldrar eller andra släktingar och personer som vill ha kontakt med barnet eller den unge.

Ett beslut om att begränsa umgänget enligt 11 § fjärde stycket LVU räknas inte upp i katalogen över överklagbara beslut i 41 § LVU. Det innebär att varken barnet, oavsett processbehörighet, eller den som umgängesbegränsningen riktar sig mot har en rätt att överklaga beslutet enligt den lydelse som lagen har.

Samtidigt innebär rätten till en rättvis rättegång enligt artikel 6 i Europakonventionen att var och en, vid prövningen av hans eller hennes civila rättigheter och skyldigheter, är berättigad till en rättvis och offentlig förhandling inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol. Konventionen gäller som svensk lag enligt lagen (1994:1219) om den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I 2 kap. 19 § regeringsformen föreskrivs att en lag eller annan föreskrift inte får meddelas i strid med Sveriges åtaganden på

grund av konventionen. Kammarrätten i Göteborg har i en dom den 4 november 2021 (mål nr 3616-21) bedömt att ett beslut om umgängesbegränsning som tas med stöd av 11 § LVU är överklagbart i enlighet med rätten till domstolsprövning enligt Europakonventionen.

Av rättssäkerhetsskäl bör det i en lagstiftning om tvångsvård framgå av lagtexten vilka beslut som kan överklagas. Med beaktande av beslutets ingripande karaktär och kravet på en rättvis rättegång enligt Europakonventionen finns det enligt regeringen skäl att analysera frågan om överklagbarheten av beslut om att begränsa umgänge enligt 11 § LVU.

Utredaren ska därför

- analysera om en annan person än en vårdnadshavare eller en förälder med fastställd umgängesrätt ska kunna överklaga en begränsning av umgänget mellan sig och barnet och i så fall i vilka fall,
- ta ställning till om en möjlighet till sådant överklagande ska regleras i LVU, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

I uppdraget ingår inte att se över processbehörigheten för barn i LVU.

Förtydligande av vad som krävs för att vården ska upphöra

När vård enligt LVU inte längre behövs, ska socialnämnden besluta att vården ska upphöra. Den 1 juli 2022 infördes ett förtydligande i LVU om att socialnämnden inte får besluta att vård enligt 2 § LVU ska upphöra förrän de omständigheter som föranleder vården har förändrats på ett varaktigt och genomgripande sätt (prop. 2021/22:178, bet. 2021/22:SoU33, rskr. 2021/22:322). Den nya lydelsen är en kodifiering av den kammarrättspraxis som utarbetats genom åren kring vårdens upphörande.

I samband med att riksdagen antog propositionen tillkännagav den för regeringen det som utskottet anför om den framtida utformningen av bestämmelsen om en varaktig och genomgripande förändring (bet. 2021/22:SoU33 punkt 6, rskr. 2021/22:322). Utskottet anför att det finns ett behov av att i lagtext utveckla och förtydliga innebörden av varaktig och genomgripande förändring, liksom att förtydliga den information som ges till föräldrarna i samband med beslutet om tvångsvård om skälen för omhänder-

tagandet och förutsättningarna för att omhändertagandet ska kunna upphöra (bet. 2021/22:SoU33 s. 17 och 18).

Det förtydligande som har gjorts i LVU om att vården inte får upphöra förrän de omständigheter som föranleder vården har förändrats på ett varaktigt och genomgripande sätt är ett steg på vägen för att se till att ett omhändertagande inte upphör för tidigt och för att säkerställa barnets bästa. Det är dock angeläget att utreda om det krävs ytterligare förtydliganden och utveckling av vad som avses med en varaktig och genomgripande förändring. Utöver föräldraförmåga kan det t.ex. handla om att vårdnadshavarna har insikt i vad som låg till grund för omhändertagandet och att barnet ska ha fått möjlighet att bearbeta det som låg till grund för omhändertagandet.

Vidare kan det konstateras att det i nuläget, utöver åldersgränsen på 21 år, inte är angivet i LVU vad som krävs för att vården ska upphöra för de barn och unga som ges vård enligt 3 § LVU (beteendefallen) mer än att vården ska upphöra när den inte längre behövs. Det finns därför enligt regeringens mening anledning att överväga förtydliganden av under vilka förutsättningar vården av denna grupp ska upphöra.

Såväl grunden för ett omhändertagande enligt LVU som förutsättningarna för att omhändertagandet ska upphöra måste vara begripliga för alla inblandade. Detta är särskilt viktigt ur rättssäkerhetssynpunkt, men det är även viktigt för att skapa trygghet och förutsägbarhet för både barn, unga och vuxna. Det finns därför även anledning att förtydliga den information som lämnas till vårdnadshavaren i samband med ett omhändertagande.

Utredaren ska därför

- analysera och föreslå hur kravet på varaktig och genomgripande förändring för att vård på grund av förhållanden i hemmet ska upphöra kan utformas,
- analysera och föreslå hur förutsättningarna för vårdens upphörande för de barn och unga som ges vård på grund av eget beteende kan förtydligas,
- föreslå hur information till vårdnadshavare om skälen för ett omhändertagande liksom förutsättningarna för att vården ska upphöra kan förtydligas, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Socialnämndens skyldighet att noga förbereda den unges återförening

Av 21 § andra stycket LVU framgår att socialnämnden inför ett upphörande av vård har ansvar för att noga förbereda återföreningen mellan den unge och den som har vårdnaden om den unge. Enligt förarbetena till bestämmelsen bör det behandlas redan i vårdplanen hur återföreningen ska förberedas. Vidare anges det att om den unge vårdats med stöd av LVU en längre tid kan det vara lämpligt att nämnden gör upp en plan för hur återföreningen ska genomföras (prop. 1989/90:28 s. 88 och 118).

JO anger i sitt remissyttrande över promemorian Barnets bästa när vård enligt LVU upphör (Ds 2021:7) bl.a. att bestämmelsen i sin nuvarande utformning inte utgör någon garanti för att nämndens noggranna förberedelser leder till ett bättre resultat för det enskilda barnet i och med att barnets vårdnadshavare kan välja att tacka nej till nämndens plan för hur en återförening ska genomföras och att bestämmelsen därför är förhållandevis uddlös ur det perspektivet. JO ställer sig frågan om den nuvarande bestämmelsen om nämndens skyldighet att förbereda återföreningen är tillräckligt konkret. Enligt JO klargörs inte hur nämnden ska agera vid en återförening (S2021/02397).

Med hänsyn till den betydande förändring och de konsekvenser en återförening kan medföra för barn och vårdnadshavare anser regeringen att det finns skäl att närmare utreda socialnämndens ansvar enligt den aktuella bestämmelsen.

Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till behovet av att stärka och konkretisera socialnämndens ansvar för återförening, och
- föreslå nödvändiga åtgärder och lämna nödvändiga författningsförslag.

Socialnämndens uppföljningsskyldighet efter avslutad vård

Sedan den 1 juli 2022 är det enligt 21 b och c §§ LVU obligatoriskt för socialnämnden att följa upp ett barns situation under maximalt sex månader från det att vården upphörde (prop. 2021/22:178, bet. 2021/22:SoU33, rskr. 2021/22:322).

Uppföljningsskyldigheten av ett barn efter avslutad LVU-vård är av stor betydelse för att säkerställa ett tillräckligt skyddsnät. Även det sätt som

uppföljningen utformas på och hur ofta kontakt bör tas inom ramen för uppföljningstiden kan givetvis vara av betydelse. Det finns enligt regeringen anledning att se över uppföljningstidens längd.

Riksdagen har tillkännagett för regeringen det som utskottet anför om uppföljningstidens längd efter avslutad LVU-vård (bet. 2021/22:SoU33 punkt 14, rskr. 2021/22:322). Utskottet anför att det mot bakgrund av att det krävs allvarliga missförhållanden för att tvångsvård ska beslutas bör uppföljningen pågå under minst ett år (bet. 2021/22:SoU33 s. 31).

Utredaren ska därför

- bedöma om tiden för den uppföljning som socialnämnden ska göra när vård enligt LVU upphör ska förlängas,
- oavsett ställningstagande lämna förslag på en uppföljningstid på minst ett år, och
- i övrigt lämna nödvändiga författningsförslag.

Konsekvensbeskrivningar

Barnrättsperspektivet ska vara utgångspunkten i arbetet och förslagets konsekvenser för barn och unga ska särskilt belysas och beaktas. Även förslagets potentiellt olika konsekvenser för flickor och pojkar ska särskilt belysas och beaktas. Förslag på författningsändringar ska föregås av en integritetsanalys när så är påkallat. Utredaren ska säkerställa att de analyser och förslag som lämnas är förenliga med grundläggande fri- och rättigheter i regeringsformen, Europakonventionen, barnkonventionen och Sveriges åtaganden i övrigt när det gäller mänskliga rättigheter. Om förslagen i betänkandet påverkar den kommunala självstyrelsen, ska de särskilda överväganden som gjorts i enlighet med 14 kap. 3 § regeringsformen redovisas.

Vid framtagandet av konsekvensbeskrivningen enligt kommittéförordningen (1998:1474) ska utredaren analysera de samhällsekonomiska effekterna av olika alternativ och beakta dessa i de förslag som läggs. Omfattningen av dessa analyser ska anpassas efter förslagets karaktär. Detta gäller särskilt i förhållande till uppdraget om att utreda förutsättningarna för att ge åklagare befogenhet att besluta om omedelbart omhändertagande enligt LVU.

De offentligfinansiella effekterna av utredarens förslag ska beräknas. Om förslagen innebär offentligfinansiella kostnader, ska förslag till finansiering lämnas. Utredaren ska ta ställning till hur de föreslagna åtgärderna på bästa sätt ska kunna utvärderas och hur utvärdering kan gynnas. Vid behov ska utredaren lämna sådana förslag. Det gäller särskilt vid förslag av större åtgärder.

Kontakter och redovisning av uppdraget

Utredaren ska utgå från placerade barns och ungas perspektiv. Utredaren ska lyssna till dem och ta hänsyn till deras synpunkter och åsikter i framtagandet av förslagen. Därtill ska utredaren föra dialog med barns och ungas företrädare. Utredaren ska hålla sig informerad om och beakta relevant arbete som pågår inom Regeringskansliet och utredningsväsendet. Utredaren ska dessutom följa pågående relevanta myndighetsuppdrag och beakta resultatet av dessa. Även aktuell och relevant forskning inom området ska beaktas.

Utredaren ska ha en dialog med och hämta in synpunkter från Socialstyrelsen, Inspektionen för vård och omsorg, Barnombudsmannen och andra berörda statliga och kommunala myndigheter samt Sveriges Kommuner och Regioner, Rädda Barnen, Unicef Sverige, Stiftelsen Allmänna Barnhuset och andra relevanta aktörer.

I den mån det bedöms lämpligt ska utredaren också ta del av och beakta erfarenheter från andra länder, särskilt de nordiska.

Uppdraget ska redovisas senast den 28 augusti 2025.

(Socialdepartementet)